

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.092/2022/13.
A felperes:	felperes (lakóhely: felperes lakóhelye.; tartózkodási hely: felperes tartózkodási helye)
A felperes képviselője:	felperesi jogi képviselő ügyvéd (felperesi jogi képviselő székhelye)
Az alperes:	Nemzeti Adó- és Vámhivatal (alperes székhelye)
Az alperes képviselője:	alperesi jogi képviselő kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	Nemzeti Védelmi Szolgálat
Az alperesi érdekelt képviselője:	alperesi érdekelt jogi képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes, 6. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 101.K.701.114/2022/5.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és az alperesi érdekeltnek fejenként másodfokú perköltség összege forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett illeték összege forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008. augusztus 1. napjától állt hivatásos szolgálati (pénzügyőr) jogviszonyban az alperes jogelődjénél, 2015. december 16-tól az alperes alperesi főosztály bűnjelkezelő szakreferens beosztásában. A felperes 2019. március 5. napján munkáltatójának jelentette, hogy tartózkodási helyén az alperes Közép-dunántúli Bűnügyi Igazgatósága házkutatást hajtott végre a barátnője, felperes barátnője ellen indított büntetőeljárás keretében. A bejelentés alapján főosztályvezető főosztályvezető javasolta a felperes nemzetbiztonsági felülvizsgálatát bűnügyi főigazgató bűnügyi főigazgató részére, amelyhez a felperes indokolatlan vagyongyarapodására vonatkozó integritási jelentést is csatolt.

[2] Az alperes bűnügyi főigazgatója – figyelemmel arra, hogy az általa kezdeményezett nemzetbiztonsági ellenőrzés során az Alkotmányvédelmi Hivatal (a továbbiakban: AH) Biztonsági Szakvéleményében (a továbbiakban: BSZ) felperessel szemben nemzetbiztonsági kockázatot állapított meg – a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 54.§ (1)-(2) bekezdése és 75.§-a alapján a 442.BF számú parancssal a felperest azonnali hatállyal felmentette a munkaköréből és elrendelte a szolgálati viszonyának szüneteltetését 2019. július 24-től kezdődően, továbbá intézkedett a kifogástalan életvitel soron kívüli ellenőrzése iránt. A fenti parancs egyidejűleg rendelkezett a felperes bűnjelkezelő szakreferens munkakör szerint megillető illetményének és ezzel összefüggő járandóságának folyósítása 2019. július 24. napjától történő szüneteltetéséről.

[3] A bűnügyi főigazgató 2019. július 24-én személyesen és jegyzőkönyvben rögzítetten tájékoztatta a felperest arról, hogy az AH BSZ az ő esetében biztonsági kockázatot állapított meg, eszerint „a nemzetbiztonsági ellenőrzése alapján személyisége, magatartása, valamint kapcsolatrendszere alapot teremthet a jogellenes befolyásolásra, veszélyeztetve ezzel az NAV [alperes] jog-és rendeltetésszerű működését, amely miatt az ellenőrzött személy [felperes] nem felel meg a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső munkakörrel szemben támasztott követelményeknek”. A munkáltatói jogkör gyakorlója 2019. július 30-i intézkedésével tájékoztatta az alperesi érdekeltet a BSZ megállapításairól és kérte a kifogástalan életvitel ellenőrzésének felperessel szembeni soron kívüli elvégzését a Hszt. 42.§ (2) bekezdés a) pontja és a Hszt. 54.§ (2) bekezdése alapján.

[4] Az alperesi érdekelt alperesi érdekelt határozata ált. ügyszámú határozata (a továbbiakban: NVSZ határozat) megállapította, hogy a felperes nem felel meg a szolgálat törvényes befolyástól mentes ellátása követelményének, mert – a részletes határozati indoklása alapján – kapcsolatot tart gyanúsított, illetve bűncselekményt elkövető személyekkel (felperes barátnője, bűncselekményt elkövető személyek); a közösségi médiában (Facebook) a megjelenései kifogásolhatóak; illetmény nélküli szabadsága alatt munkát végzett.

[5] Az alperesi érdekelt vizsgálatának eredményét a bűnügyi főigazgató 2019. szeptember 16-án ismertette a felperessel, ennek megtörténtét jegyzőkönyvbe foglalta. Az NVSZ határozat megállapítását (kifogásolható életvitel) a munkáltatói jogkör gyakorlója mérlegelte, elfogadta és az alapján az felmentésről szóló parancs számú parancsával a felperes szolgálati jogviszonyát 2019. szeptember 17. napjával felmentéssel megszüntette.

A felperes keresete és az alperes védekezése, alperesi érdekelt nyilatkozata

[6] A felperes pontosított keresetében elsődlegesen a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése miatt az felmentésről szóló parancs számú parancs hatályon kívül helyezését és az alperes kéthavi általánycártérítésnek megfelelő általánycártérítés összege megfizetésére kötelezését kérte a nemzeti adó- és vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: NAV tv.) 34/X.§ (6) bekezdése alapján. Másodlagosan a rendeltetésellenes joggyakorlásra és a joggal való visszaélésre hivatkozással – a NAV tv. 15/C.§-a és a 34/X.§ (1) bekezdés a) pontja alapján – az eredeti munkakörébe való visszahelyezését és a NAV tv. 34/X.§ (4) bekezdése szerinti kéthavi elmaradt illetménynek megfelelő általánycártérítés összege megfizetésére; a visszahelyezés bíróság általi mellőzése esetén további kéthavi illetmény, összesen összesített kereseti összeg megfizetésére kérte alperes kötelezését.

[7] A felmentés (felmentésről szóló parancs számú parancs) jogellenességére hivatkozott, mert álláspontja szerint az alperesi érdekelt jelentése az egyes valós tényállási elemeket túlzottan felnagyította, másokat elhallgatott, továbbá úgy csoportosított tényeket, hogy az téves következtetésre vezetett, emiatt – nézete szerint – a kifogásolható életvitel nem lett volna megállapítható. Hivatkozott arra is, hogy az alperes túllépve az együttműködési kötelezettségen, hamis adatokra alapított nemzetbiztonsági felülvizsgálat alapján függesztette fel és indította meg a kifogástalan életvitel vizsgálatot; önálló jogorvoslattal nem támadható jelentésben szereplő okkal menthette fel, korlátozva ezzel az érdekérvényesítési lehetőségét. A munkáltatónak a vétkes köteleességszegő munkavállalókkal szembeni magatartása – álláspontja szerint – nem egységes, velük szemben nagymértékben eltérően súlyoz, és ez alapján tart fent vagy szüntet meg jogviszonyokat, ami önmagában visszaélésszerű. Álláspontja szerint a nemzetbiztonsági vizsgálatot és ennek következtében a kifogásolható életvitel vizsgálatot is amiatt rendelték el vele szemben, mert feljelentést tett az alperesnél tapasztalt korrupció gyanús visszaélések miatt. A vizsgálatok arra irányultak, hogy a véleményét elfojtsák, érdekérvényesítési lehetőségét korlátozzák; a jogviszonyának megszüntetésére azért került sor, hogy a munkáltató a későbbiekben esetlegesen bekövetkező megosztottságot, belső botrányt elkerülje, az ebből jelentkező feszültséget kiküszöbölje. A keresete összesszerűségét a jogi és lélektani pernyertességre törekvéssel indokolta, azt nem bosszúból vagy anyagi nyereszkezdésből terjesztette elő.

[8] Kérte a peres eljárás felfüggesztését olyan előzetes kérdés elbírálásától függően, amelynek tárgyában a feljelentése alapján az eljárás büntető bíróság hatáskörébe tartozik. Továbbá az AH BSZ megállapításával szemben indított keresete folytán a Fővárosi Törvényszék előtt 32.K.706.148/2020. számon folyamatban lévő eljárásra is indítványozta az eljárás felfüggesztését.

[9] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes jogviszonyának a megszüntetésére nem az általa bűncselekményként értékelt magatartásokról tett jelentései vagy feljelentése miatt, hanem azért került sor, mert a felperes életvitel-e kifogásolható volt. A felperessel szemben nemzetbiztonsági kockázat került megállapításra, amely alapján kifogástalan életvitel vizsgálatot a munkáltatónak kezdeményezni kellett, az alperesi érdekelt kifogásolhatónak találta a felperes életvitelét, munkáltató az alperesi érdekelt megállapításainak mérlegelése alapján a felperes jogviszonyának a megszüntetéséről döntött. Hangsúlyozta, hogy a szükséges intézkedéseket megtette a bűnjeleknél tapasztalt hiányok esetén feljelentést tett, ami alapján büntetőeljárás indult, és több foglalkoztatottal szemben fegyelmi eljárást is indított. A peres eljárás felfüggesztése iránti kérelmek elutasítását kérte.

[10] Az alperesi érdekelt kereset és az eljárás felfüggesztés iránti kérelmek elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperesi érdekelt eljárása a jogszabályoknak megfelelt, az ellenőrzés alkalmával feltárt körülmények megalapozták a kifogásolható életvitelre vonatkozó megállapításait.

Az elsőfokú bíróság döntése

[11] Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárásokra tekintettel előterjesztett eljárás felfüggesztése iránti kérelmet jogerősen elutasította, míg AH-val szemben indított peres eljárás jogerős lezárultáig felfüggesztette az eljárást. A Kúria a törvényszék eljárás felfüggesztését elrendelő végzését hatályon kívül helyezte, amelyben rögzítette, hogy az AH eljárásának jogszerűségétől teljes mértékben elkülönül a perbeli felmentés jogszerűségének a megítélése, azt nem befolyásolja a nemzetbiztonsági kockázat megállapításához vezető eljárás esetleges hiányossága.

[12] Az elsőfokú bíróság ezt követően folytatott perben meghozott ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az alperesnek és az érdekeltnek személyenként elsőfokú perköltség összege perköltség megfizetésére.

A törvényszék először a felmentés megalapozottságát, valóságát és okszerűségét vizsgálta, és a Hszt. 42.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pontja, 43.§ (1) és (3) bekezdése, 86.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján azt jogszerűnek ítélte. Indokolása szerint az alperesi érdekelt a valóságnak megfelelően állapította meg, hogy a felperes bűncselekményt elkövető személyekkel (bűncselekményt elkövető személyek) kapcsolatot tartott, és megalapozottan juthatott arra a következtetésre is, hogy élettársi kapcsolatban állt felperes barátnője továbbá a közöttük lévő viszony alapján alapos okkal következtethetett arra is, hogy a felperes tudott a felperes barátnője elleni gyanúsításban szereplő bűncselekményekről. A felperes kifogásolható életvitelét támasztotta alá az elsőfokú bíróság szerint a Facebookon folytatott nemkívánatos politikai és rasszista, dehonesztáló tevékenysége is. Rögzítette, hogy a felperes valóban visszaélt az illetmény nélküli szabadság intézményével, azonban azt – érvelése szerint – a kifogásolható életvitel körében nem lehetett figyelembe venni, mert a kifogástalan életvitel vizsgálata a fegyelmi felelősségtől elkülönülő jogintézmény, és a fegyelmi eljárás nem szolgálhatott arra, hogy kifogásolható életvitelt alapozzanak meg vele. Kifejtette, hogy ellenkező esetben ez oda vezethetne, hogy a fegyelmi büntetések alkalmazása helyett, méltatlansági eljárások lefolytatására és kifogásolható életvitel megállapítására kerülne sor, azonban a jogalkotó nem „kötötte össze” a két jogintézményt, a fegyelmi büntetések köre zárt. A fizetés nélküli szabadság alatt végzett keresőtevékenység figyelmen kívül hagyásával az elsőfokú bíróság a további magatartások (felperes barátnője és egyes bűnelkövetőkkel való kapcsolattartása, közösségi médiában megjelent hivatalához nem méltó posztok) alapján a kifogásolható életvitelt megállapíthatónak találta, megállapítása szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója a feltárt körülmények alapján a kötelező mérlegelés elvégzését követően okszerűen döntött a felperes jogviszonyának megszüntetéséről.

[13] A törvényszék indokolása szerint a felperes a joggal való visszaélés kapcsán állított tényeket és körülményeket nem bizonyította, emiatt a másodlagosan előterjesztett keresete sem vezetett eredményre.

[14] Végül azt is rögzítette, hogy a felperes az eljárás során – többszöri figyelmeztetés, kioktatás, tájékoztatás ellenére is – folyamatosan nyújtott be olyan nyilatkozatokat, dokumentumokat, amelyek a perben nem bírtak relevanciával, emiatt azokat

(nyilatkozatok, az abban foglalt állítások, bizonyítási indítványok) teljes egészében kirekesztette a vizsgálata köréből, és az ítéletében ezek értékelését mellőzte. Megjegyezte továbbá, hogy a peres eljárás kereteit nem lehet felhasználni a felperes igazságérzetének és az általa indított eljárások kimenetelével kapcsolatos kíváncsiságának a kielégítésére, továbbá a közszolgálati jogvita nem szolgálhatott a büntető iratok indokolatlan bekérésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet kereseti kérelemmel egyező tartalmú megváltoztatását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[16] Érvelése szerint az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 42.§ (3) bekezdés c) pontját, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8.§ t) pontját, 21.§ c) pontját, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi törvény (a továbbiakban: Kp.) 2.§ (1)-(3), (6) bekezdéseit, 3.§ (1), (3) bekezdését, 62.§ (1) bekezdését, 78.§ (2) bekezdését, a 85.§ (3) bekezdés a) pontját, (5) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2.§ (1) bekezdését, 3.§-át, 4.§-át, 5.§ (1) bekezdését.

[17] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékokat a kifogástalan életvitel megállapításával összefüggésben mindhárom esetben helytelenül értékelte és az ítéletében a helytelen következtetést tényként kezelte; jogszerűtlenül zárta ki a nemzetbiztonsági átvilágítás elrendelésének és megállapításának a vizsgálatát, ugyanis annak jogszabályellenessége önmagában semmisségre okot adó körülmény, emiatt a törvényszék nem is folytathatta volna le a pert és a bizonyítási eljárásokat, hanem joghatás kiváltására alkalmatlannak kellett volna minősítenie alperes dokumentumait. Sérelmezte a kifogástalan életvitelre vonatkozó alperesi érdekelt eljárását is, érvelése szerint nem derült ki, hogy milyen szabályok szerint jártak el, miért hagyták ki a lakókörnyezetének és a társadalmi kapcsolatainak a vizsgálatát a jelentés elkészítése során; az Etikai-kódexben vétségként megjelölt, közösségi oldalakon történő vitatott megjelenés következményei nem tisztázódtak, ahogyan az sem, hogy alperes szóbeli állításait meghaladóan milyen jogszabályi rendelkezés adott lehetőséget a Facebook-posztoknak a kifogástalan életvitel eljárásban történő felhasználására. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte a 20/2012. (VI.4.) NVSZ főigazgatói utasítás becsatolásának elrendelését, amit a másodfokú eljárásban is indítványozott. A közösségi posztolás álláspontja szerint nem volt olyan súlyú, az egy etikai, azaz kisebb súlyú fegyelmi vétségként lett volna értékelhető és a kifogásolható megállapítás alapjául nem szolgálhatott. Annak ellenére, hogy a kifogástalan életvitel körében nem volt értékelhető, sérelmezte a törvényszék azon megállapítását is, hogy visszaélt az illetmény nélküli szabadság intézményével és a peres eljárás elhúzódását okozta az irreleváns külföldi munkavállalás vizsgálata. felperes barátnője való kapcsolatát helytelenül értékelte és tisztázatlan maradt, hogy a bűnelkövető vagy azzal gyanúsított személyekkel fenntartott kapcsolatot az alperes helyesen értelmezte-e, ugyanis az ilyen személyekkel fenntartott magánjellegű kapcsolat akkor kifogásolható, ha az a szolgálat törvényes és befolyástól mentes ellátása követelményét nem teszi lehetővé, amely esetében nem merült fel.

[18] Sérelmezte az elsőfokú bíróság eljárását, mert az első három tárgyaláson kikötötte, hogy a benyújtott keresetet számára kedvezőtlenül úgy kell módosítani, hogy az

pernyertességre alkalmatlanná váljon. Jogszerűtlenül zárta ki a perből az egyenlő bánásmód megsértése körében előadott érvelését, miszerint védett tulajdonsága (egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője) miatt részesült kedvezőtlenebb bánásmódban. Védett tulajdonságként jelölte meg, hogy kizárólag neki volt bátorsága a volt kollégáit és vezetőit érintő, szervezett bűnözést (pl. cigarettalopások) hivatali kötelességének megfelelően jelezni a hatóságok részére. A törvényszéknek befogadható keresethez nyújtott segítsége a felperes részére azzal a perviteli előnnyel járt volna, hogy a felmentési indokainak a jogszerűségét és megalapozottságát, annak bizonyítási terhét kizárólag alperesek viseljék.

[19] Az elsőfokú bíróság a Kp. 2. § (1), (3), (6) bekezdésben, 3.§ (3) bekezdésben, 62. § (1) bekezdésben a Pp. 2.§ (1) bekezdésben és 3. §-ban előírt kötelezettségét nem teljesítette, nem kötelezte az alperest a 20/2012. (VI.4.) NVSZ főigazgatói utasítás és az Alkotmányvédelmi Hivatal jelentése becsatolására, nem nyújtott hatékony jogvédelmet, akadályozta jogai gyakorlását. Azáltal, hogy a nemzetbiztonsági jelentést nem ismerhette meg, megsértette a rendelkezési elvet, kizárta a bizonyítás eszközeiből azon dokumentumait, amelyek az eljáró hivatalok sérelmére elkövetett bűncselekményeit igazolják, az alperesi tényállításokat nagyobb súllyal értékelte, az eljárás nem volt tisztességes. Az alperesi érdekelt kifogástalan életvitel jelentését jogellenesen, minden kritika és fenntartás nélkül valónak és szabályosnak fogadta el, azonban a jelentés elkészítésével kapcsolatos eljárási szabálytalanságok gyanúja miatt az joghatás kiváltására önmagában alkalmatlan, az csak egy tényállítás.

[20] Kifogásolta, hogy a peres eljárásban meghallgatott tanúkat korábban az alperesi érdekelt felé a szervezett bűnözés irányítójaként és résztvevőiként nevezte meg, így tanúvallomásuk nem tekinthető elfogulatlannak; indítványa ellenére a törvényszék kizárta a jelentés mint teljes egész vizsgálatát, és szűkítette le a tárgyalta három pontra, holott bűnügyi főigazgató tanúvallomása alapján is a kifogástalan életvitel jelentés együttes és teljes tartalma alapján került sor annak mérlegelésére, és a szolgálati jogviszony megszüntetésére. Az alperes szavahihetősége kérdőjelezhető meg nem pedig az övé. A törvényszék megsértette a Kp. 85.§ (5) bekezdését, mert a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében nem kellő alapossággal vizsgálta, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e. Indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, mert a törvényszék nem végezte el a kereseti kérelem alapján az alperesi döntés bírósági vizsgálatát, nem adott számot kimerítően a saját belső meggyőződéséről, az alperesi jognyilatkozat indokainak átemelésével indokolta saját ítéletét, alperesi érvrendszerek figyelmen kívül hagyása esetén az ítéletben nem marad olyan érvrendszer, melynek alapján azonosítható lenne az elsőfokú bíróság saját meggyőződése.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés visszautasítását kérte elkészttség okán, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, döntése tényszerű, okszerű és indokolással kellőképpen alátámasztott, ezért ítélete megalapozott és jogszerű. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait is fenntartotta és kérte azok figyelembevételét a fellebbezési eljárásban is. Csatlakozó fellebbezés előterjesztése nélkül állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rekesztette ki a kifogásolható életvitel köréből a felperes (illetmény nélküli) szabadsága alatti jogellenes munkavállalása indokait, ezért kérte az elsőfokú ítélet indokolása megváltoztatását akként, hogy jogszerű volt a felperessel szemben korábban lefolytatott fegyelmi eljárás figyelembevétele mind az alperesi érdekelt, mind saját részéről és ezen körülmény alapján is okkal jutottak arra a következtetésre, hogy

felperes életvitele kifogásolható. Álláspontja szerint felperesnek az illetmény nélküli szabadság alatti magatartása azt támasztja alá, hogy az életvitele nem kifogástalan és az nem hagyható figyelmen kívül kizárólag amiatt, mert korábban ezzel összefüggésben fegyelmi eljárás indult, amely fegyelmi büntetés kiszabása nélkül zárult.

[22] Hangsúlyozta, hogy a felperes jogviszonya nem az integritási jelentésben foglaltakkal összefüggésben szűnt meg, ezért a fellebbezés erre való hivatkozásai irrelevánsak, hivatkozott a Kúria Kpkf.III.45.201/2021/2. számú végzésére. A nemzetbiztonsági ellenőrzés eredménye alapján jogviszonyt megszüntetni a perbeli időszakban nem lehetett, más munkakör felajánlására csak akkor kerülhetett volna sor, ha a kifogástalan életvitel vizsgálat eredménye pozitív.

[23] A felperes tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási jogait nem támogatva járt el, éppen ellenkezőleg hathatós segítséget nyújtott a jogi képviselővel eljáró felperesnek tárgyalásra alkalmas keresetet megfogalmazni, ami messzemenőig felperes érdekeit szolgálta; a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos fellebbezési érvelést – annak teljes képtelenségét állítva – érdemben nem kívánta vitatni, a felperes által előadott tulajdonságok pedig nem tekinthetők védett tulajdonságnak.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le annak eldöntése érdekében, hogy a magatartása jogellenes volt-e vagy sem; nem jelölte meg a felperes azt, hogy milyen ténszerű bizonyítást tartott volna ezen túlmenően szükségesnek; az általa megjelölt tanúk meghallgatásának mellőzése indokait a törvényszék ítéletében kifejtette. Bizonyította azt, hogy felperes életvitele kifogásolható és ezért nem felel meg a törvényi követelményeknek, a rosszhiszeműsége és az elsőfokú bíróság mulasztása nem állapítható meg. Az alperesi érdekelt és a munkáltató is alappal tartotta felperes barátnője felperes élettársának, akivel szemben büntetőeljárás indult. A felperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy a Magyar Rendvédelmi Kar Hivatásetikai Kódexében foglaltak miért nem voltak figyelembevehetők, emiatt arra érdemi észrevétel tételét nem tartotta lehetségesnek; a pernek nem tárgya más foglalkoztatott jogviszonya és egyetlen olyan kolléga sincs azok közül, akiket felperes megjelölt, akik pontosan ugyanabban a helyzetben lettek volna, mint felperes. Alapítván hivatkozott arra, hogy kifogástalan életvitel körében felhozott tények és indokok súlyát kisebbiti az a körülmény, hogy rendben tartja a lakókörnyezetét, szereti a kutyákat és véradásra jár, mert ezek a kifogástalan életvitel vizsgálat szempontjából irrelevánsak. Érvelése szerint a felperes lényegében az alperesi érdekelt hatáskörét vitatja azon kifogásaival, hogy az alperesi érdekelt bűncselekményt elkövető személyek teljes bűnügyi előéletét nem kérdezhetette volna le, a Facebook-bejegyzéseket nem vizsgálhatta volna, valamint annak csatolása hiányában NVSZ főigazgatói utasítás vizsgálata elmaradt. Kifejtette, hogy az alperesi érdekeltet a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) és a rendőrség belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerve kijelöléséről, valamint feladatai ellátásának, a kifogástalan életvitel ellenőrzés és a megbízhatósági vizsgálat részletes szabályainak megállapításáról szóló 293/2010. (XII. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) hatalmazza fel arra, hogy minden lehetőséget felhasználjon a tevékenysége elvégzésére (törvényben meghatározott erők és eszközök igénybe vehetősége, pl. titkos felderítés, titkos információgyűjtés, büntetett előéletre vonatkozó adatbázis teljeskörű megismerhetősége, időtartam vagy más korlát nélkül). Sérelmezte, hogy a felperes jogszabályi hely megjelölése nélkül kifogásolta, hogy az alperesi érdekeltnek nem volt jogosultsága 5 éven túl megvizsgálni az adott személyek büntetett előéletét. Hangsúlyozta, hogy az alperesi érdekelt eljárására törvényi felhatalmazással rendelkezik, irreleváns, hogy az alperesi érdekelt főigazgatójának belső utasítása mit tartalmaz, mert az a törvénnyel ellentétes nem lehet; a Facebook megjelenés vizsgálatához törvényi felhatalmazás nem szükséges, az adott profil tulajdonosa korlátozhatja a saját profilja

megtekintését, a közösségi oldalon lévő jelenlét (hozzászólások, bejegyzések) alapján vonható le következtetés az adott személy életvitelére vonatkozóan

[25] A felperes az elsőfokú eljárás során arra törekedett, hogy a közigazgatási perben eljáró bíróságot büntetőbírósággá változtassa. Az eljárás elhúzódása minden esetben felperessel volt összefüggésben (betegsége, családjában történt egyéb esemény miatti tárgyalás elhalasztások, jogi képviselő személyének változásai, a keresetváltoztatások, másodfokú eljárások bevárása, a per felfüggesztésére irányuló indítványok miatt).

[26] A felperes eredeti munkakörbe helyezését jogi lehetetlenségnek minősítette, mert a bűnügyi szakterületen minden munkakör kockázatmentes nemzetbiztonsági eredménnyel tölthető be, amellyel a felperes nem rendelkezik, továbbá az elmúlt időszakban számtalan kollégát bűncselekményekkel hozott összefüggésbe, időszakonként visszatérően újból feljelentést, sértő és bántó bejelentéseket tett ellenük. Felperes újbóli alkalmazása esetén lehetetlenné válna a szakmai munka maradéktalan és zökkenőmentes ellátása, emiatt kérte, hogy a másodfokú bíróság a felperes eredeti munkakörbe helyezésével kapcsolatban alperesre nézve kötelező döntést ne hozzon.

[27] Az alperesi érdekelt fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a perköltsége megállapítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, teljeskörűen rögzítette, az alkalmazandó jogszabályok felhívásával és értelmezésével helyesen állapította meg, hogy az alperes és maga eljárási jogszabályt nem sértett, határozataik a vonatkozó jogszabályoknak megfelelnek, a felmentés oka valós és okszerű, ezáltal a felperes szolgálati jogviszonyának megszüntetésére jogszerűen került sor. A felperes fellebbezésében az elsőfokú előadását ismételte meg, amelyet a törvényszék megvizsgált és elbírált, az azokra korábban tett nyilatkozatait mindenben fenntartotta.

[28] Az elsőfokú ítéletében foglaltakkal egyetértve, az életvitellelőrzés beszerzett adatai alapján megfelelően alátámasztottnak tartotta a(z) NVSZ) határozati megállapításait. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárásban semmilyen elfogadott bizonyítási indítvány teljesítését nem tagadta meg, a felperes csupán az utolsó tárgyaláson indítványozta a 20/2012. (VI.04) NVSZ főigazgatói utasítás csatolását, amit az alperesi oldal nem ellenzett, és nem tagadott meg. Álláspontja szerint miután az nem tekinthető jogszabálynak, emiatt a jogellenesség bizonyítására nem alkalmas. A felperes valótlánul állította, hogy a közösségi médiában „felperes beceneve” néven ne lenne beazonosítható, mert az eljárás során meghallgatott személyek ezt cáfolták. Az Magyar Rendvédelmi Kar Etikai Kódexe jogszerű figyelembevétele kapcsán hivatkozott a Kúria 11/2017. számú munkaügyi elvi határozat [34] bekezdésében írtakra.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[30] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet az alperes kérelme alapján tárgyaláson bírálta el.

[31] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során, az alaki védekezés körében megállapította, hogy a fellebbezés határidőben érkezett. Az ügy érdemét illetően arra jutott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló következtetéssel a helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg és a szükséges tartalommal, terjedelemben indokolta. Döntésével, annak indokaival egyetértett, ezért azt a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, a fellebbezésben foglaltakra az alábbiakat emeli ki.

[32] A fellebbezési eljárás alapjául fekvő ügyben a felperes szolgálati jogviszonyának megszüntetésére arra tekintettel került sor, hogy életvitele nem volt kifogástalannak tekinthető. Az elsőfokú bíróság ítéletében arra tekintettel utasította el a keresetet, és állapította meg az alperesi intézkedés jogszerűségét, hogy a felperes életvitele a Hszt. 42.§ (4) bekezdés c) pontja alapján nem felelt meg, – tekintettel a szolgálaton kívüli magatartására, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára – a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének.

[33] A közigazgatási peres eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. A Kp. 100. § (1) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) is rámutatott arra, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokai is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. A felperesnek az elsőfokú eljárást érintő azon kifogását, hogy a törvényszék nem adott számot kimerítően a saját belső meggyőződéséről, az alperesi jognyilatkozat indokainak átemelésével indokolta saját ítéletét, azaz az indokolási kötelezettség megsértésére nézve nem jelölt meg jogszabálysértést és a megsértett jogszabályhelyet sem, ezért az elsőfokú döntést a Fővárosi Ítéltábla a fenti körben nem vizsgálta, ezen az alapon az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt. A felperesnek a részletekbe menő indokolási kötelezettségre vonatkozó – egyébként téves – jogi álláspontja kapcsán a Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az Alkotmánybíróság 30/2014. (IX. 30.) AB határozata indokolásának [89] pontja szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, ...”.

[34] Az alperes az elsőfokú ítélet indokai megváltoztatására irányulóan nem terjesztett elő csatlakozó fellebbezési kérelmet, azt a fellebbezési ellenkérelmébe foglalta, így a másodfokú bíróság a fellebbezéssel kapcsolatos ellenérvein túli kérelmét nem vizsgálhatta (Kp. 105.§).

[35] Mindenekelőtt a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésben előadott eljárási kifogásait vizsgálta és rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 2.§ (1)-(3), (6) bekezdéseit, 3.§ (1), (3) bekezdését, 62.§ (1) bekezdését, 78.§ (2) bekezdését, a 85.§ (3) bekezdés a) pontját, (5) bekezdését, ezen túl sem lehetett megállapítani a per érdemére kiható eljárási szabálysértést. A Pp. 2.§ (1) bekezdése, 3.§ alapelvi rendelkezései a közigazgatási perben nem alkalmazhatóak, mert a Pp. ezen szabályai alkalmazásáról a Kp. kifejezetten nem rendelkezik, ugyanis a Kp. 6.§-a értelmében a közigazgatási perben vagy az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt a Kp. kifejezetten előírja. A felperes a Kp. Alapvető rendelkezései közül a bíróság feladatát kijelölő, és részben a Pp.-ben megjelölt alapelvi rendelkezésekkel azonos tartalmú, de önálló szabályai megsértését állította, nem vitásan a perben a Kp. 36. § (1) bekezdése 1) pontja alapján a Pp. 4.§ (3)-(4) bekezdésében és az 5.§-ban foglaltaknak érvényesülnie kellett, ugyanakkor megállapítható volt, hogy a törvényszék a pert koncentrált, tisztességes eljárásban a kereseti kérelem és a védirat keretei között, hatékony jogvédelmet biztosítva folytatta le; a feleket nyilatkoztatta és az érdemi döntéshez szükséges iratokat beszerezte; a keresetet kimerítette. A törvényszék ítéletében a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontja alapján hozott elutasító döntést.

[36] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetlevelének hiányai pótlására, és keresete pontosítására a többszöri írásbeli felhívásával (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 62.K.33.563/2019/2., 62.K.33.563/2019/4. számú végzései, Fővárosi Törvényszék 112.K.702.339/2020/15., 112.K.702.339/2020/60. számú végzés) törekedett, majd a kitűzött tárgyláson, a felek jegyzőkönyvben rögzített megfelelő tartalmú kioktatásaival és tájékoztatásaival ellátva járult hozzá a Kp. 2.§ (3) bekezdése érvényesüléséhez, ahhoz, hogy a felek eljárási jogait gyakorolhassák és kötelezettségeiket teljesíthessék. A felmentés kapcsán az abban megjelenő indokolás, a joggal való visszaélés és az egyenlő bánásmód megsértésére vonatkozóan a bizonyítási érdek (teher) körében az elsőfokú bíróság megfelelő tájékoztatást nyújtott (Fővárosi Törvényszék 32.K.702.339/2020/5., 112.K.702.339/2020/15., 112.K.702.339/2020/18., 112.K.702.339/2020/29., 112.K.702.339/2020/36-I., 112.K.702.339/2020/60. számú végzések, 112.K.702.339/2020/76., 112.K.702.339/2020/85., 112.K.702.339/2020/99. számú jegyzőkönyv). Az első három (érdemi) tárgyaláson a felperes érvelésével szemben a törvényszék nem azt írta elő, hogy a benyújtott keresetet a felperes számára kedvezőtlenül úgy kellene módosítani, hogy az pernyertességre alkalmatlanná váljon, hanem az elbírálható kereset(levél) hiányai további pótlására és felperes állításai alátámasztását szolgáló bizonyítékai előadására és további tényelőadásokra nyújtott lehetőséget számára, megfelelően közrehatva az eljárási jogok gyakorlása érdekében, megvalósítva a tisztességes bírósági eljárás követelményének.

[37] A felperesnek az egyenlő bánásmód megsértése körében előadott kifogásai is alaptalanok, ugyanis az elsőfokú eljárásban jogi képviselője által tett nyilatkozata (112.K.702.339/2020/85. jegyzőkönyv) alapján az egyenlő bánásmód sérelmére kifejezetten nem kívánt hivatkozni, ennek megfelelően benyújtott keresetpontosítása már erre irányuló érvelését nem is tartalmazza (2021. július 13., 112.K.702.339/2020/87. perszám alatti keresetpontosítás), amit a felperes következő jogi képviselője is fenntartott (2021. szeptember 15-i 112.K.702.339/2020/96. perszámú keresetpontosítás), így az Ebktv. 8. § t) pontja, 21.§ c)

pontja nem sérült. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy fellebbezésben előadott, és a felperes egyéb helyzeteként megjelölt tevékenységei – az, hogy az alperesi szervezethez egyedül neki volt bátorsága a felfedezett bűncselekményeket leleplezni és feljelentést tenni – nem minősülnek védett tulajdonságnak, a felperes személyisége lényegi vonásának az nem tekinthető.

[38] Az Alkotmánybíróság 42/2012. (XII.20.) AB határozatában már rámutatott arra, miszerint „XV. cikk (2) bekezdése nyílt, azaz nem kimerítő felsorolást tartalmaz. Megállapítható azonban, hogy a rendelkezésben említett tulajdonságok – faj, szín, nem, fogyatékoság, társadalmi származás stb. – az egyén megváltoztathatatlan tulajdonságai, amelyeket nem tud befolyásolni. Joggal idesorolható a vallás vagy politikai más vélemény is, mert ezek az egyén számára önazonossága (személyisége) elválaszthatatlan részét alkotják, és mint ilyenek nem változtathatók tetszőlegesen. Az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület 288/2/2010. (IV.9.) TT. számú állásfoglalásában kifejtette, miszerint az egyéb helyzet fogalma dinamikusan változik, definíciós magját azonban az képezi, hogy a helyzet megléte tárgyilagosan igazolható, homogén csoportképzésre, általánosításra alkalmas és társadalmi előítéletekből táplálkozik. Az Ebktv. 8. § a) - r) pontjaiban számba vett védett tulajdonságok mellett annak t) pontja utal arra, hogy a jogalkotó által az Ebktv. megalkotásáig a gyakorlatban már felismerhetővé és jegyeik alapján egyértelműen azonosíthatóvá vált védett tulajdonságok köre előre és maradéktalanul nem meghatározható. A lista ezért a t) pont által exemplifikatívnak minősül, s a t) pont általános megfogalmazásával a jogalkotó a jogalkalmazó számára lehetőséget biztosított arra, hogy az eléje került helyzetet mérlegelve azonosíthasson valamely megkülönböztetés vonatkozásában olyan tulajdonságot, amelyet a jogalkotó is ekként nevesített volna. E körbe eső mérlegelés azonban nem korlátlan. Amint arra a Kúria is rámutatott (Kfv.III.37.615/2015/4.) „... nem jelenti azt, hogy a törvény egy személy, vagy csoport bármely egyéb tulajdonsága, helyzete alapján történő megkülönböztetését diszkriminációnak tekintené. Mind a nemzetközi, mind a hazai jogértelmezés szerint az egyéb helyzet körében is fő szabályként olyan tulajdonságokra lehet a védelmet kiterjeszteni, ami az emberi személyiség lényegi vonása, valamint tárgyilagosan igazolható, homogén csoportképzésre, általánosításra alkalmas, és társadalmi előítéletek alapjául szolgálhat. Az „egyéb helyzet” fogalmát szűken kell értelmezni, mert egyébként felmerülhet annak a veszélye, hogy devalválódik a nevesített tulajdonságok esetében nyújtott védelem. Az Ebktv. Preambulumából és a törvény uniós-jogi háttér jogszabályaiból is az következik, hogy a védelem középpontjában - az „egyéb helyzet” értelmezése során is - az össz-társadalmilag hátrányos helyzetben lévő csoportok állnak.” A diszkriminációval szembeni jogvédelem lényegét tehát az egyéb helyzet esetében is az adja, hogy a védett tulajdonsággal rendelkező panaszos elsődlegesen nem saját magatartása, hanem egy adott csoporthoz való tartozás miatt szenved hátrányt. A szűkítő értelmezés biztosítja, hogy az eljárás ne vezessen az egyenlő bánásmód követelménye megsértése megállapításához olyan esetekben, amikor az emberi méltóság általános sérelméről, rendeltetésellenes joggyakorlásról vagy joggal való visszaélésről szól a jogvita. Az egyéb helyzet fogalmának meghatározó lényegét az képezi, hogy a helyzet megléte tárgyilagosan igazolható, homogén csoport képzésre, általánosításra alkalmas és társadalmi előítéletekből táplálkozik. A fentiek alapján tehát a felperes által állított cselekményei nem minősíthetők védett tulajdonságának, egy személy feljelentései nem az adott egyén lényegi és megváltoztathatatlan vonása.

[39] Tévesen állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül zárta ki a nemzetbiztonsági átvilágítás elrendelésének és megállapításának a vizsgálatát. Ennek kapcsán a Fővárosi Ítéltábla emlékeztet a Kúria Kpkf.III.45.201/2021/2. számú végzése perbeli

jogvitára vonatkozó megállapításaira, mely szerint a Hszt. szabályozása alapján a nemzetbiztonsági kockázat megállapítása esetén a munkáltatónak nincs más lehetősége, minthogy – jóváhagyás hiányában – azonnal intézkedjen az érintett személy beosztásból felmentéséről, és a kifogástalan életvitel soron kívüli ellenőrzését elrendelje; amennyiben pedig a kifogásolható életvitel megállapítható, akkor az érintett szolgálati jogviszonyát felmentéssel megszüntesse. A munkáltató felmentésének jogszerűségét nem befolyásolja a nemzetbiztonsági kockázat megállapításához vezető eljárás esetleges hiányossága, mivel a felmentésre nem a nemzetbiztonsági kockázat miatt, hanem a hivatásos állomány tagjának kifogásolható életvitelére tekintettel kerül ilyen esetben sor. A perbeli esetben is a felperes kifogásolható életvitele volt a felmentés indoka, és nem a megállapított nemzetbiztonsági kockázat, ezért a felmentés jogszerűsége körében meghozott döntés nem függ semmilyen szempontból az AH által meghozott, a kifogástalan életvitel elrendeléséhez vezető biztonsági szakvéleménnyel összefüggésben indított per előzetes elbírálásától, a felmentés jogszerűsége az AH eljárásának jogszerűségétől teljes mértékben elkülönül ebben az esetben. Az előkérdésnek minősülés és a megfelelő elhatárolás kérdésében a Kúria döntése kötötte az elsőfokú bíróságot, amelyet megfelelően figyelembe vett a felfüggesztés megszüntetését követően folytatott eljárásban annak megfelelően járt el. A kifogástalan életvitel megállapításán alapuló felmentés jogellenessége iránti perben a bíróság nem vizsgálhatja a korábban megállapított nemzetbiztonsági kockázatot kimondó határozat és eljárás jogszerűségét.

[40] A fellebbezésben megjelölt Kp. 85.§ (3) bekezdés a) pontja emiatt nem sérült, ugyanis e törvényi rendelkezést az elsőfokú bíróságnak – a nemzetbiztonsági ellenőrzés, és BSZ érvénytelenségének hiányában – alkalmaznia nem kellett. Ugyanígy az AH BSZ iratanyagának beszerzésére sem hivatalból, sem kérelemre a fentiek miatt nem volt köteles.

[41] A nemzetbiztonsági kockázat megállapítására figyelemmel jogszerűen hozta meg az alperes vezetője a 442.Bf számú parancsot (melyben az felperest munkaköréből azonnali hatállyal felmentette, egyidejűleg szolgálati viszonyát 2019. július 24-től szüneteltette). Nemzetbiztonsági kockázat megállapítása esetén kötelező a beosztásból felmentés, tekintettel arra, hogy így nem láthatja el az adott beosztást (a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső szolgálati beosztást) a hivatásos állomány tagja és a felmentés időpontjától a szolgálati viszonya szünetel [Hszt. 54.§ (2) bekezdés, 75.§, 76.§]. A szolgálati jogviszonyt érintő intézkedés a Hszt. 54.§ (3) bekezdése, vagy 54.§ (4)-(9) bekezdései alkalmazása ezt követően attól függ, hogy a kifogástalan életvitel soron kívüli ellenőrzése milyen megállapítással zárult. Ha a kifogástalan életvitel-ellenőrzés az életvitel kifogásolhatóságát állapítja meg, a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonyát a Hszt. 86.§ (2) bekezdés b) pontja alapján felmentéssel meg kell szüntetni [Hszt. 54.§ (3) bekezdés].

[42] A felmentés jogszerűségének vizsgálata alapján a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

[43] A Nav tv. 15.§ (2) bekezdés b) pont alapján a felperesre, mint pénzügyőrré Hszt. rendelkezéseit a Nav. tv.-ben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Hszt. preambuluma szerint Magyarország alkotmányos kötelezettségei teljesítését, Magyarország függetlenségének, törvényes rendje fenntartásának, a lakosság és az ország anyagi javai védelmének a jogszabályok keretei között hatékony és a köz érdekének megfelelő ellátását várja el az állam a rendvédelmi feladatokat ellátó szervektől, amely tagjaitól tántoríthatatlan hűséget, bátor helytállást követel. A rendvédelmi szervek tagjaitól magas szintű szakmai

ismereteket követel meg, valamint megköveteli a törvények és más jogszabályok feltétlen tiszteletét, a kötelezettségek pártatlan és etikus teljesítését, a hivatással járó kötelezettségek vállalását. A Hszt. 13.§-a értelmében a szolgálati viszony az állam és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyt szabályozó törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó kötelmeit – a rendvédelmi szerv rendeltetés szerinti feladatainak megvalósítása érdekében – önkéntes vállalás alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben, akár életének és testi épségének kockáztatásával és egyes alapjogai korlátozásának elfogadásával teljesíti. A szolgálati jogviszony létesítésének és betöltésének is (egyik, bár nem kizárólagos) feltétele a kifogástalan életvitel. Ha a hivatásos állomány tagja nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének, akkor a szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni [Hszt. 86.§ (2) bekezdés b) pontja].

[44] A Hszt. 42. § (4) bekezdése szabályozza azokat az eseteket, amelyek fennállta esetén az életvitel nem kifogástalan, ide értve többek között azt jelen jogvitában is alkalmazott c) pontot, amikor a hivatásos állomány tagja nem felel meg – különös tekintettel a szolgálaton kívüli magatartására, családi és lakókörnyezeti kapcsolataira, anyagi, jövedelmi viszonyai megváltozására, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára – a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének.

[45] A kifogástalan életvitel ellenőrzését az Rtv.-ben meghatározott belső bűnmegelőzési és büntfelderítési feladatokat ellátó szerv, a konkrét ügyben az alperesi érdekelt végezte. A felperes felmentésére az alperes Bűnügyi Főigazgatójának felmentésről szóló parancs számú parancsával a Hszt. 80.§ (2) bekezdés d) pontja és 86.§ (2) bekezdés b) pontja alapján került sor, ennek értelmében a felperes a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált, mert nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. A felmentést tartalmazó parancs indokolása szerint az NVSZ alperesi érdekelt határozata ált. ügyszámú határozatában foglaltakat – miszerint a felperes kifogásolható életvitеле a Hszt. 42.§ (4) bekezdés c) pontja alapján megállapítható – a munkáltató mérlegelte és elfogadta, amelynek fényében a szolgálati jogviszony megszüntetéséről döntött. A felmentés indokolása alapján a hivatásos állomány tagjával szemben a felmentés kötelező esete áll fenn.

[46] Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy az alperes érdekében állt az NVSZ alperesi érdekelt határozata ált. ügyszámú határozat indokolásának valóságát és okszerűségét bizonyítani. A perben a felmentés jogszerűsége kérdésében a Kr. 9.§ (1) bekezdés b) pontjában előírt határozatba foglalt indokok alapján kellett állást foglalni, mert annak indokai elfogadásával állapította meg az alperesi munkáltató a felperes kifogásolható életvitelét, amely alapján kötelezően felmentéssel kellett megszüntetni a szolgálati jogviszonyát. A jogerős ítélet helytálló érvelést tartalmaz arról, hogy a bíróságnak az eljárásban az alperesi érdekelt határozatát, és az abban foglalt indokokat kellett értékelni, a munkáltatói felmentés indokát ugyanis az képezte. Emiatt alaptalanul hivatkozott arra a felperes, hogy a felmentés indokolása elmaradt. Az alperesi érdekelt kifogástalan életvitel vizsgálatának jogszerűségét az elsőfokú bíróságnak – az eljárásra való jogszabályi felhatalmazása, a konkrét esetben vizsgálatra való felhívása, csatolt vizsgálati anyag, a vizsgálatot lefolytató tanú tanúvallomása alapján – nem volt oka kétségbe vonni. A felperes az elsőfokú eljárásban annak szabálytalanságát a jogszerűtlennek tartott nemzetbiztonsági vizsgálaton keresztül állította, jogszabálysértést nem jelölt meg, valamint a törvényszék által a Kp. 131.§ (5) bekezdésében szabott határidőt (2021. június 17-én tartott

112.K.702.339/2020/85. számú tárgyalási jegyzőkönyv) lényegesen meghaladóan (2022. április 26.) előterjesztett bizonyítási indítványt [20/2012. (VI.4.) NVSZ főigazgatói utasítás] tévedés nélkül mellőzte [Kp. 36.§ (1) bekezdés e), g) pont alapján alkalmazandó Pp. 149.§ (1)-(2) bekezdés és a Kp. 131.§ (5) bekezdés együttes alkalmazásával]. Az elsőfokú eljárás elhúzódsát pedig nem az NVSZ határozatban szereplő illetmény nélküli szabadság alatti munkavégzés vizsgálata eredményezte, annak jogszerűségét az alperes, mint a kifogástalan életvitel megállapításának egyik okát bizonyíthatta függetlenül attól, hogy a törvényszék a döntésében a Kp. 78.§ (2) bekezdése alapján a felmentés jogszerű indokául végül nem fogadta el (prejudikáció tilalmát sem sértve).

[47] A felmentés és annak indokai értékelése során a Hszt. 86.§ (4) bekezdésében foglaltak nem hagyhatók figyelmen kívül, eszerint a munkáltatói jogkört gyakorló előjáró a felmentést köteles megindokolni. Ebből világosan ki kell tűnnie, hogy a felmentés indoka valós és okszerű. A felmentés indokolása tekintetében az MK 95. állásfoglalás is alkalmazandó. A világos indokolási kötelezettség garanciális szabálya – egyebek mellett – azt szolgálja, hogy a felmentéssel érintett személy a felmentés vele történt közlésekor nyomban megismerhesse és egyben ellenőrizhesse is azokat az okokat, amelyekre a munkáltató a felmentést alapítja; a jogviszony megszüntetés alapjául szolgáló konkrét okok ismeretében lehet ugyanis megalapozott döntést hozni arról, hogy az érintett az intézkedéssel szemben igénybe vesz-e jogorvoslati lehetőséget. Azt, hogy a munkáltató eleget tett-e a kellő tájékoztatási kötelezettségének és a felmentés indokolása a felmentés kiadásáig megismert tényekre tekintettel megfeleltethető-e a világos indokolási kötelezettségnek, mindig az egyedi tényállás alapján állapítható meg. Irányadó a felmentés jogszerűsége körében érvényesülő jogelv, hogy a felmentési okok közül akár egy indok jogszerűségének megállapítása a felmentés jogellenességének megállapítását kizárja. A perbeli esetben az alperesi érdekelt a Kr. szerint lefolytatta a kifogástalan életvitel ellenőrzést, aminek eredményét összefoglaló határozatát (NVSZ alperesi érdekelt határozataá) az ellenőrzés kezdeményezőjének megküldte, ahhoz kapcsolódóan az alperesnek a Hszt. 43. § (3) bekezdése szerinti kötelezettségei fennálltak; ellenőrizhető megtörténtüket az alperesi érdekelt határozatának közléséről felvett 60000-1/9573-5/2019.Ált. iktatószámú jegyzőkönyv tanúsította. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felvett jegyzőkönyvben foglaltakat és a felmentés tartalmát, a felmentés indokaként az alperesi munkáltató által – a felperes állításával szemben nem csak egyes részeiben, hanem – teljes egészében elfogadott alperesi érdekelt határozati megállapításait vette figyelembe.

[48] Alaptalanul hivatkozott arra a felperes, hogy a vizsgálat eredményét nem ismerhette meg, mert az alperesi érdekelt indoklással ellátott határozatát, annak megállapításait teljes egészében, a védekezéshez szükséges mértékben megismerhette, azt az alperes a felperes 2019. szeptember 16-i meghallgatása előtt megküldte, a perben az abban foglaltakkal szemben érdemben vitába szállhatott.

[49] Az elsőfokú bíróság a munkáltatói felmentés NVSZ határozatában foglaltakra alapított okait a lefolytatott széleskörű bizonyítás alapján valósnak és okszerűnek találta, tévesen állította a felperes, hogy a kifogástalan életvitel megállapításai közül egyeseket kiragadott, másokat nem értékelt. A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a kifogástalan életvitelt megalapozó okok jogszerűek, mert a felperes egyrészt bűncselekményt elkövető, vagy azzal gyanúsítható személyekkel kapcsolatot tartott. A rendszeres és visszatérő találkozások, valamint a 2019. júliusában közzétett fotó miatt a – bűncselekményt elkövető – két személlyel jó ismeretségi, baráti viszony fennállására következtetett függetlenül attól, hogy melyik személlyel állt a felperes szorosabb kapcsolatban. Nem tulajdonított kiemelkedő

jelentőséget annak, hogy a felperes egy bűncselekményről tudott-e a két személyt illetően, vagy pedig többről is, mert álláspontja szerint annak volt döntő jelentősége, hogy a két férfi elítéléséről tudomása volt és mégis fenntartotta velük a barátnak mondható, jó viszonyát, megjelent velük a közösségi oldalon, nyíltan vállalta a velük való kapcsolatot. A felperesnek felperes barátnője fennálló, kifogástalan életvitelt megalapozó kapcsolata tekintetében az alperesi érdekelt által is rögzített gyanúsított feltáró beismerő vallomását és a perbeli tanúvallomását is figyelembe vette, azonban felperes barátnője szavahihetőségét kétségbe vonta annak a felperesi előadással való szembenállására tekintettel. Az elsőfokú bíróság a felperes kifogásolható életvitelét másrésről a Facebook oldalon közzétett politikusokat érintő méltatlan megállapításai és egyéb megjegyzései (posztjai) miatt is megalapozottnak ítélte. Érvelése szerint a politikusokra vonatkozó posztok a munkavégzés kapcsán elvárt politikai semlegességnek való megfelelés követelményével ellentétesnek, megjegyzései a hivatásos állományúakra nézve méltatlanok. Kiemelte azt is, hogy a felperesnek nem kötelessége, hogy a migráns helyzetre a Facebookon felhívja a figyelmet, az ilyen megjegyzései rasszisták és dehonesztálóak. A fizetés (illetmény) nélküli szabadság alatt végzett keresőtevékenység értékelésének kirekesztése ellenére a fenti magatartások (felperes barátnője a bűnelkövető további személyekkel való kapcsolattartás, közösségi médiában megjelenő, etikátlan posztjai) alapján a kifogásolható életvitel fennállását és az erre alapított felmentés jogszerűségét megállapíthatónak tartotta.

[50] A felperes a felmentést megalapozó NVSZ határozatban foglaltak valóságát és okszerűségét a Kp. 78.§ (2) bekezdésére, továbbá a Kp. 85.§ (5) pontjára hivatkozással támadta, amelynek értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli [78.§ (2) bekezdés], míg a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e [85.§ (5) bekezdés].

[51] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperesi munkáltató felmentése, mint munkáltatói intézkedés nem mérlegelési jogkörben hozott döntés, a Hszt. fentebb írt rendelkezései alapján ugyanis a kifogásolható életvitel megállapítása kötelező felmentéssel jár. A munkáltató az alperesi érdekelt – kifogástalan életvitel ellenőrzését lezáró – határozatában foglalt indokokat mérlegelve, azt – teljes egészében – elfogadta és állapította meg, hogy a felperes életvitele nem kifogástalan. A kifogástalan életvitelt az alperes bűnügyi főigazgatója megállapíthatónak találta mindhárom fentebb kifejtett körülmény alapján, ugyanis tanúvallomásában többek között előadta, hogy komoly kockázatokat rejt magában az a körülmény is, ha egy hivatásos állományú a Facebookon posztol negatív dolgokat, mert az kockázatot és támadhatóságot jelent nemcsak az adott személlyel, hanem magával a szervezettel szemben is. Említette továbbá a felperesnek a már jogerősen elítél személyekkel való baráti kapcsolatát, mert elvárható ez esetben, hogy ezen személyekkel a kapcsolatot megszakítsa, másrészt, hogy ilyen személyek eleve ne kerüljenek a baráti körébe, és az illetmény nélküli szabadság alatti munkavégzést is kifogásolhatónak tartotta. Mindezen indokok alapján döntött a felperes kifogásolható életviteléről és felmentéséről, tehát a felmentési okokat az alperesi érdekelt határozati indokolása képezte, így a kereset alapján az alperesi érdekelt határozatában szereplő okokat (indokolást) helyesen vizsgálta a törvényszék,

amelyek közül az elsőfokú bíróság érvelése szerint figyelembe vehető indokok valósága és okszerűsége a felmentés jogszerűségének megállapítását eredményezte.

[52] A fellebbezési eljárásban a bizonyítás adatainak újabb egybevetése és értékelése során a másodfokú bíróság azt vizsgálja, hogy a bizonyítékok mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelése körében nem történt-e nyilvánvalóan helytelen következtetés. Az erre alapított fellebbezés akkor lehet eredményes, ha az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem egyenként és összességében, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékelte és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

[53] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között eljárva rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat és peradatokat a Kp. 78.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint értékelte, megállapításai egymással és a per egyéb adataival, a lefolytatott kifogástalan életvitel eljárásban keletkezett adatokkal sem voltak ellentmondásban és nem jutott kirívóan okszerűtlen, logikátlan eredményre sem, az elsőfokú ítélet vitatott [49]-[52] bekezdéseiben foglaltak nem iratellenesek. A felperes állításával szemben nem volt kétséges a tanúk elfogulatlansága, a fellebbezésben előadott indokokra a felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott és azt nem is valószínűsítette [Kp. 100.§ (3) bekezdése].

[54] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes nem tagadta, hogy tudott bűncselekményt elkövető személyek jogerősen kiszabott büntetéséről, őket több alkalommal barátainak nevezte meg, kapcsolatukat az alperesi érdekelt vizsgálati anyagának részét képező Facebook-on megjelenített közös képek is igazolták. A bizonyítékok helyes mérlegelésével következtetett az elsőfokú bíróság a felperes élettársi kapcsolatára felperes barátnője amit az alperesi érdekelt vizsgálati anyagában foglaltakon túl a felperes nyilatkozatai, a hitelfelvételi iratokon szereplő élettársi minőség megjelölése, a postai küldemények élettársként való átvétele, és felperes barátnője alperesi érdekelttel való együttműködésének hiánya is alátámasztott. Ezen kívül pedig annak volt jelentősége, hogy felperes barátnője ellen büntetőeljárás indult, amelyben gyanúsítottként szerepel. A felperes többször nyilatkozott arról, hogy a házkutatást követően felperes barátnője részletesen beszámolt a gyanúsításban szereplő bűncselekményekről, munkáltatója tevékenységéről és javaslatára tett beismerő vallomást a nyomozó hatóság előtt. A fentiek alapján a felperes Hszt. 42.§ (4) bekezdés c) pontjában rögzített bűncselekményeket elkövető és azzal gyanúsítható személyekkel fennálló kapcsolata igazolható, ráadásul felperes barátnője fennálló szorosabb, élettársi kapcsolata is bizonyítást nyert, amely miatt az életvitele a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének nem felel meg. A felperes közösségi médiában (Facebook oldalon) megjelenő kifogástalan életvitelt okszerűen megalapozó posztjai körében tett elsőfokú megállapításokkal is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla. Az alperesi érdekelt által feltárt és az ellenőrzés anyagává tett felperesi Facebook-posztok a politikusokat, és a migránsokat érintő elvárt politikai semlegesség és a hivatásos állomány tagjával szemben fennálló fokozott, magasabb szintű erkölcsi, etikai követelményeknek nem felelnek meg.

[55] A másodfokú bíróság a felperes fenti szolgálaton kívüli magatartásával összefüggésben kiemeli, hogy a hivatásos állományban állók magatartásai, cselekményei jogszabályokon, valamint egyéb szabályzatokon alapulnak, és az általánosan elfogadott etikai normáknak megfelelően jelennek meg a külvilágban. Egy pénzügyőrrel szemben fokozott az elvárás a jogszabályok betartására, velük szemben magasabb erkölcsi, etikai és emberi elvárások támaszthatóak. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes magatartása ezen elvárásoknak nem felelt meg, így a felperes kifogásolható életvitelét ezen indokok is megalapozzák.

[56] A felperes a másodfokú eljárás során tartott tárgyaláson hivatkozott arra, hogy a kifogásolt Facebook posztok megjelenésekor a munkatársai és a külvilág számára nem volt felismerhető, beazonosítható a személye. Ezt cáfolta az alperesi érdekelt eljárása során meghallgatottak előadása, amelyre az alperesi érdekelt is helyesen hivatkozott, akik közül többen ugyanis arról számoltak be, hogy a felperes a Facebookon „felperes beceneve” név alatt politikai tartalmakat oszt meg (politikai szereplők megjelölése). Nincs jelentősége annak, hogy a kifogásolható tartalmakat a felperes mikor osztotta meg vagy tette ki az oldalára, ugyanis azok a munkatársai (ismerősei) számára elérhetőek voltak, mert nyilatkozatuk szerint tudomással bírtak a felperes politikai tartalmú megosztásáról, a felperest beazonosították. Ugyanezt támasztja alá az is, hogy az alperesi érdekelt vizsgálati anyagában is szereplő tartalmak a vizsgálat lefolytatásakor is elérhetőek voltak. Ezen túlmenően a felperes olyan új körülményt, amit a törvényszék ne értékelte volna e körben nem adott elő, a kifogástalan életvitel megállapítása valóságát és okszerűségét kétségbe vonó, cáfoló bizonyítékokra nem hivatkozott. Az alperesi érdekelt által meghallgatott személyek elfogultságára önmagában a felperes által állítottak alapján – miszerint ellenük más okból eljárást kezdeményezett – nem lehetett következtetni. A másodfokú bíróság nem osztotta a felperes azon hivatkozását, hogy a közösségi oldalon tett bejegyzések nem alkalmasak a kifogástalan életvitel megállapítására.

A Hszt. 42.§ (4) bekezdés c) pont megfogalmazásából következően különös tekintettel a szolgálton kívüli magatartás értékelhető, mivel a felsorolás (szolgálton kívüli magatartás, családi és lakóközveti kapcsolatok, anyagi, jövedelmi viszonyok megváltozása, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolat) csupán példálózó, nem zárható ki a szolgálati jogviszonnyal összefüggő – fegyelemsértésnek nem minősülő, de kifogás alá eső, etikai szabályokat súlyosan sértő – magatartások értékelése sem. Miután a felperesre, mint az alperes [NAV] személyi állományába tartozó pénzügyőrré a Hszt. rendelkezéseit a törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni [Nav.tv. 15.§ (1) bekezdés b) pont], irányadók a Hszt. 13.§ (1) bekezdésébe írt követelmények, azaz a felek kötött fennálló különleges közszolgálati jogviszonyban mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A [NAV] hivatásos állományának tagja a Hszt. 291. § (1)-(2) bekezdése alapján a Magyar Rendvédelmi Kar tagja, ezért meg kell felelnie a MRK Rendvédelmi Hivatal Etikai Kódexben és Etikai Eljárási Szabályzatban foglaltaknak. A Nav tv. 15/B.§ (1) bekezdése, a Hszt., és az előbbieken megjelölt szabályzat is alapvető szinten rögzíti – többek között – a tisztességet, elkötelezettséget, megbízhatóságot. A szabályzat rendelkezik arról is – többek között –, hogy az MRK tagjai általánosan elfogadott normák szerinti életvitellel járuljanak hozzá az érintett szervezetek (alperes) közbizalmat teremtő és erősítő törekvéseinek eredményességéhez, a magánéletben is kötelesek betartani az általános erkölcsi követelményeket, törvényes, pártatlan, előítéletektől mentes eljárásuk az így működő szervezetek tekintélyének emelésére és védelmére alkalmas legyen, törekedjenek arra is, hogy életvitelük alkalmas legyen a

környezetük tiszteletére és megbecsülésére, ne adjanak okot tisztességükben való kételkedésre, a polgárok rosszzallására stb. Az internetes kommunikáció során a szabályzat megköveteli az MRK tagjainak mások emberi méltóságának, a magyar nemzet, a nemzeti, etnikai, faji vagy vallási közösségek méltóságának megsértésétől való tartózkodását, valamint a párthoz vagy politikai szervezethez kötődéstől, szimpatizálástól való tartózkodást is előírja. Helyesen hivatkozott az alperesi érdekelt arra, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzés során az etikai szabályokba ütköző magatartás vizsgálatát a bírói gyakorlat is figyelembe vehetőnek és megállapíthatónak tartja (Kúria Mfv.II.10.902/2016/7.). Mindezek alapján az alperesi érdekelt és az alperes jogszabálysértés nélkül vonta le azt következtetést, hogy a felperes nem felelt meg a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének, szolgálaton kívüli – fent részletezett – magatartásai egyenként is alapot adtak a kifogásolható életvitel jogszerű megállapítása által a szolgálati jogviszony felmentés útján való megszüntetésére.

[57] A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azzal az elsőfokú ítéleti megállapítással is, hogy a felperes Nav tv. 15/C.§ (1) bekezdésébe ütköző joggal való visszaélésre hivatkozása bizonyíték hiányában megalapozatlan volt. A felperes a per során számos bejelentésére, feljelentésére hivatkozva állította, hogy e magatartásai képezték a valódi okát az eltávolításának, annak megtorlásául, bosszúból, elkerülve az alperesnél a későbbi munkahelyi feszültségeket. Alaptalanul állította, hogy az alperes az ellene indított nemzetbiztonsági felülvizsgálattal és a kifogásolható életvitel eljárással, illetve a felmentéssel azt a célt kívánta elérni, hogy a felperest kivegye a rendszerből, a véleményét elfojtsa. A felperes ugyanis az elsőfokú bíróság helyes kioktatása ellenére a megadott, többször módosított és meghosszabbított határidő alatt sem nyújtott be olyan bizonyítékot, ami állításait alátámasztotta. Az általa megjelölt tanúkra vonatkozó indítványát csupán részben terjesztette elő megfelelően, a tanúvallomások állításait nem igazolták, önmagában a csatolt jelentések, feljelentések és (büntető)eljárásokra vonatkozó okiratok, nyilatkozatok a joggal való visszaélést nem támasztották alá. Az elsőfokú eljárás során a Kp. 78.§ (1) bekezdése alapján a Pp. 275.§-ának megfelelő tájékoztatás ellenére sem jelölte meg a felperes a megnevezett tanúkkal bizonyítani kívánt konkrét tényeket, illetve azok közül felperesi tanúk meghallgatását az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte, mert a nevezett személyekkel bizonyítani kíván tények a perbeli jogvita eldöntésével nem álltak összefüggésben. A fentiek alapján a joggal való visszaélésre alapított másodlagos keresetet az törvényszék bizonyítottság hiányában helyesen utasította el.

[58] A felperes jogszabály megjelölése nélkül az ellenérdekű fél és az alperesi érdekelt jogi képviselőinek kizárását kérte a másodfokú eljárásból, arra hivatkozással, hogy az alperesi képviselő felperesi tanú 1 szembeni magatartását büntetőeljárás keretében vizsgálják, míg az alperesi érdekelt képviselője a felperes pervesztessége érdekében az elsőfokú bírósági eljárásban folyamatosan hamis állításokat és félreérthető nyilatkozatokat tett. Előadása szerint a jogtanácsosok szándékosan sértették a tisztesség elvét és a jóhiszeműség követelményét, magatartásuk a per elhúzódását eredményezte, emiatt rendbíróság kiszabását is kérte.

[59] A Kp. 26.§ (1) bekezdése a képviseletre a Pp. szabályainak mögöttes alkalmazásáról rendelkezik. A Pp. 63. §-ba foglalt összeférhetetlenség esetei a perben nem állnak fent, így a meghatalmazottak köréből kizárt személyek eshetősége fennállását is megvizsgálta a másodfokú bíróság. A Pp. 66.§-a alapján nem lehet meghatalmazott, aki tizennyolcadik életévét nem töltötte be, akit jogerős bírói ítélet a közügyektől eltiltott, vagy akit a bíróság - a per tárgyára, illetve a perbeli eljárási cselekményekre kiterjedő hatállyal -

jogerősen gondnokság alá helyezett. Ezek fennállására a felperes nem hivatkozott, az általa felhozottak pedig a „kizárás” megállapítására nem adtak alapot. A felperesnek az alperesi és az alperesi érdekelt jogi képviselői kizárására vonatkozó indítványát annak alaptalansága miatt a másodfokú bíróság elutasította. A másodfokú bíróság velük szemben pénzbírság kiszabására sem látott lehetőséget.

[60] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – az indoklás pontosításával – helybenhagyta.

[61] A másodfokú eljárásban az alperes és az alperesi érdekelt perköltség megállapítását a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre utalással számították fel, amely alapján a Fővárosi Ítéltábla, figyelemmel annak 3.§ (1)-(2) és (5) bekezdésére, 4.§ (1) bekezdés a) pontjára 50.000 - 50.000 forint összegben állapította meg a másodfokú perköltség összegét, amit az alperes pernyertessége folytán a felperes köteles megtéríteni a Kp. 99.§ (3) bekezdés, 35.§ (1) bekezdés a) pontja és Kp. 35.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó eltéréssel alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján.

[62] A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán nem köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39.§ (1) bekezdése szerinti illetékalap után annak 46.§ (1) bekezdése szerinti mértékkel számított 163.872 forint fellebbezési eljárási illetéket viselni, ezért a másodfokú bíróság a másodfokú eljárási illeték állam általi viseléséről a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp.102.§ (6) bekezdésére figyelemmel rendelkezett.

[63] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. október 11.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró